

יח:

האשה שנתארמלה פרק שני כתובות

מסורת הש"ס

(א) שבת ע"ז: (ב) פ"ר פסיוס
למלות ל' שטר, (ג) (ב"ב מ"ח:
מ"ט, (ד) (ב"ק ע"ג: (ה) (א'
ב"מ, (ו) (ק"ר, ע"ד: (ז) נ"י כ"א,
(ח) ויבאן כחכ יד ויאל ממקום
אחר ואמון פסיו כחכ דאי
כני שחקי יא נמי מגו כחכוס
עדים הוא יא נמי הוא דכחכ
הוא יא נמי דכחכוס הוא
דכחכוס הוא יא נמי הלך און
ואמון כחכוס חסילוס לשון
בגלותא אלא כחכוסים כן
כפירו.

תורה אור השלם

1. אם און בידך הרחיקו
ואל תשכן באהליך עולה
אויב יא יד

גליון הש"ס

גמ' זאת אומרת הבחשה.
ע"ן שיטה מקובלת ככ"מ דף
קכ ע"א ד"ה אר"י זאת
אומרת בשם רבי סעדי' גאון:

מוסף רש"י

הרובא בעוף החסכת

תוספות רי"ד (המשך)

[illegible]

ויואמר רב ששם גרסי: אעולה לא חסמי. וכי אמרי חמננו אין נלמיס
להרשיע את עמנו: על פסוקי דספרא. שעל הלוה ליתן שכר הסופר
ופעמים שאין לו ונתנו המלוה וחסר וגובהו ממנו בשעת פרעון
ומעבד השטר עליו: ספר שאינו מונה. תורה נביאים וכתובים:

מונה. מן טעיות שבו: **עדים.** החתומים
 בשטר ואמרו אמונה היו דברנו אין
 הלוהו כלום אלא כתבנו לו לכשישטר
 ילוה לו זה שיעבד לו נכסיו מעשיו
 אם ילוה אפילו לאחר זמן דלאו מוקדם
 יהיו לערער שאלו כדון: **מודע** כיו
דבריו. אם שטר מכר הוא ואמר
 עדים החתומים בן המוכר ומכר
 מודעא בפנינו והראנו אונסו והכרנו
 בו: **אין נאמנין.** דלא חתם עליה
 עדים לכתוב את השטר כדי להליל
 האטם מאונסו. אמונה לא ניתן
 להכתב עדולה עדים וכו' אמרו חתמנו
 משוי לנשיהו רשעים ואין אדם נאמן
 לשם עצמו רשע: **תנאי** כיו **דבריו.**
 על תנאי מכרה לו שיעשה לו כך וכן
 ולא ראוי לקיים על תנאו וזה אמר
 לו קיים לו ואינו מכר: **מודעא ואמונה.**
 טעמא מאי קאמר מר אין נאמנין:
דקא עקרי ליה לשטרא. צעדותא זה
 ואלו אחי על פה ומרע עקרה הכא
 נמי כו': **או דלמא.** הא לא עקרה אמת
 דמכר הוא דמדיחא הס ששטר אמת
 אלא שתנאי היה צביעה חו עדות
 אחרת היא שטרא ממילא מיעקר
 לאחר זמן ביום שלא קייסו תנאו כומו:
 כי **אסו לקמן.** לקוחות שטריהם
 מעידים שתנאי היו דבריהם: **אמר'**
 להו וילו קיימו טנאיכו. **דנעלים:**
 וחוסו **לדינא.** אם יעכב שוב העקרה:
 חרוביהו בשטרא מעליא **הו מסדרי.**
 חרוביהו בשטרא מעליא **הו מסדרי.**

שנים מעטים שהסער אחז וכמות
שהוא כתוב בלא תחלי חמוריו; ואולי
דקאמר תנאי דר. הוא. ואולי נאמן
לעקר שער ששנים תחומים ב' ד'
הי אפילו פרוייבו נמי אלא אמרין
ב' א' הי דיון הסעיד על תכד ד'
שנים על אחד ממקיימי השער כמות
שהוא כתוב בלא תחלי והו' לה עדי
שנים ועדות אחרונה דברי אחד
במקום שנים: אפי' פרוייבו נמי. אמרי
תנאי היו דבריו לא ליחסימו דיון
הסעיד; על תכד דין קיימו השער
כמות שהוא כתוב ב' א' אמרי תנאי
דבריו הו' להו מגידים וחוזרים
ומגידים ואמאי אמר רב נאמן קיימו
ותנאיבו כי: אלא. על כרחך לאו חסימה
מקיימת הוא דיון דמון כדי דבור ממקי
דבריו ואמרי אלא תנאי
היה ביניהן אמרין הו' למיעקר סהדוטיבו
שאלמור תכד דיון הוא
קאמור ולומר לא תחמנו אלא ע"מ שיקים
אחרי שנים אפילו וקאמור אלא וקאמור
והימיני עדות כפי עמיה ה' אלא נמי.
לחסימת דיה לומר לא תחמנו אלא על
מנת כן וכוון דלית לן דמלתא
האחרת ה' וטעמא ממילא מיעקר נאמנה
דלן שיתכח דלן כער חסום אלא ע"מ:
קאמור עליו השער. טעמא תנבע לפוסלו:
ומגנין כי. בחמי: פרי ופרי
ניסו. עדי השער ב' ואלו ב' מעדיס עליה
שפסוליה ה' כלומה שער:

כלל תמיד: **אמר** רב ששת זאת אימרת הבחשה תחלת הומה
עד שער אומנה הוא אם יש עדים פירוש דשטר אומנה הוא הלך אחר
וים כלומר הלך אחר השטר שמודה הלוה שכתבו כלתאם התם
וים תחלת הומה ו"ל דואת אומרת האמר אלן הדיא פליג:

[illegible]

אם און בירד הרחיקתו זה שטר פסים ושטר אמת. דלמי שמע
לשון און דמיקרא היו שקר ואל משכן בלהלך עולה זה שטר
פרוע שמה הוא עולה אכל מיקרא הוה אמת: זמן רב דמשה ליה
אמשיט דפרא. ועי' אומה שהיה אישתי ליה שהוא פעם אחת

הכלק לא קרי ליה עולה ומ"ד שער פרוע היה לו לחמר אלל אין לפרס דמשום שהייתו אפשיטו דספרא קרי ליה עולה דמה פשע: **אמר** רבי נחמן עדים שאמרו אפנה חיו דברינו אין נאמרים. ע"כ בלוי כתב ידן יואל ממוקם אחר אפי"ד כל כתב ידן יואל ממוקם אחר פשיטא דהכי סריך לעיל ועוד דמר בר רב אשי קאמר דלון נאמרים משום דלא ניתן לחכב ולי נכתבצת ידן יואל ממוקם אחר אפי"ד ויתון ליכתב פשיטא דלון נאמרים וקשה דלמאי לא מהייתו נמניו דהא רב נחמן גוסיא איז ליה לעיל מגו לפסול השער דקאמר חי אחו לקמן לדינא דלמאי לאמרינן להו ידן קיימו שטריי וחזו לדינא דמרינן לומר פרוע בנמו דמורין וכ"ש עדים דלמיני לאורועי שטרא דלמאי דמי שמת (נ"ב) דף קה.) ויתור' ר' דהיינו שטרא דמודעא והואיל ומריס ששטר נכתב וממר נכנסתו שוב לא אחי על פה ומרע לשטרא אפי"ד נמנו ולא דמי לאטסיס וקטנים דמתינתין שאין מודיס שהיה נכתב כשר כלל אלל קוטרין אחרו הכלק מתימני נמנו דלא ש"ך כחו לומר דלא אחי על פה ומרע לשטרא שטרי אינם מודיס שהיה שטר ואמנה נמני נראה דהיינו שטרא דלא מהייתו לרב נחמן דלא מרעי לשטרא והואיל ומודיס ששטר נכתב כדון מדעת הוה דלא מפרס שטרא דלמנה משום דלא ניתן ליכתב אחר מר בר רב אשי דלא לרב נחמן טעם אמנה ומודעא שניהם נהו והא דלית ליה לרב נחמן דנאמן לומר פרוע הוא נמנו דמורין ההם נמי לא מרע לשטרא כלל הכלק מהייתו נמנו ואחי שפיר ר' נחמן כרבינא דר"מ והיה ברייתא דמי שמת (נ"א) דשער אמנה הוא זה דליו נאמן דבעי לאוקמי כר"מ ר' נחמן מוקי לה לדברי הכל: **אמר** רבנא יתא אהרתי' היא. מ"י לרבא דא לאו בלוי ולא לעקירת השער אלא תוספת בעלמא שספרים עדותו היאך אדם השתא קיים השער ואינו נעקד שיש יתקיים התנאי הכלק אין כלן יורעתה השער אלל אין לפרס מילתא

אחרת"י היא לגמרי ולא שייך לעדות ראשונה כמו שאם היו מעדיין
שכחו פרוש שכן נאמרים ד"כ מאי פריך בנמוך אלא "אפי' חזי נמי
ישראל דתנא מילתא אחרייהו אלא לגמרי חזי נאמנים אפילו בבבלי דכחזי
ויוזא ממקום אחר אבל חד לעולם אימא לך דלא מהימן כי היכי דלא
מיימין לומר פרוש אלא פוך דכשנישט: **ואם** בחב פד' יוצא
מבספקא אחר אין נאמנים. ופירוש עדות דקמני לא שזאמנים עדתין
פסולתים דאם כי תנאי אין נאמנים אלא פסול עדות הוו אלא ועתה
ממזדים שהם כשרים וז"ת ומכל מקום אמאי אין נאמנים להימנו
בבבלי דלא נעו ואומרים עדתין ס' פסולת' [וכן בכל] שמי חזי עדים
המבספקות וז' את וז' אמאי לא מהימני בבבלי כגנו דלא נעו פסלי
לקממאי בגולותא ואורי' דכשני עדים לא שייך מדין דאין אחד יודע
היא. ואם תקשי לרבי שעת ברייתא דמי שמת (ג"ו) ס' דקמני אס' לא
עדים ואם לאו אחר השטר אלא אפי' דאין השטר זכיר
[ופסילי הרי' אס' ימי השטר אלא אחר עדים אלא אמרנין כי

[illegible]

ב א מ"י פ"ג מהלכות
עדות הלכה ז סמג עשין
קט טוש"ע ח"מ סי' מו פסיף
:ל

כח ב טושי"ע ח"מ סימן ז'
 סעיף א':
כח ג מ"י פ"ו מהלכות ס"ח
 הלכה יב סמג עשין לה
 טושי"ע ח"מ סימן ז'
 (וכרח אלהם עוד בריש הלכות
 סמך תורה דף סה):
ל ד ה ו ז ח מ"י פ"ב מהל'
 עדות הל' ז ח ט ופ"ו הל'
 ו סמג עשין קט טושי"ע ח"מ
 ס"י מו סעי' ה' (ופ"י כט
 סעיף א'):

ל' ט מ"י פ"ח תה"ל ע"ד
הלכה ד' עמ"ג עש"ן ק'
טור ח"מ ס"י לח:

תוספות רי"ד

מכונה היא בחיבתה באידי
והדיוני נעזר בזרז והזרה
ומהמחלה בעלטה בחשי
שכחתי לחשוב עלה וכו' ול
שישנה לחשוב עלה בעלטה
אז לקנטר כצ"ל להפסיד
התקוותה לחשוב עלה
ומדלח מחלה ש"מ קטשא
קאמרה ויהא חלל הנפסיד
זרז והיא מנוג' וז' לתרץ
ורדוק: בנז מוכר להבדיר
מחלה לחשוב מנז שני
לחלק הקטנה לחיבו' זרז
המנה שניא בעץ חלל ז'
מחלה שלא יכול לומר הלה
ולקח לאו כצ"ל דר"א
לחלל הוא אלל שרשורו
בזכות מנז ומפני כך יכול
לחשוב לחשוב אלל שניא
לחלשים שהוא זרז שני
לחלל לחשוב שמעשה שני
לחלשים שמעשה המנה הזה
לאחר וסבא אין חללה
לחלל לחלל ופ"ה אוקימנ
לחלשים לחלל וסבא
לחלשים רתתה ודא' שסב
לחלל הנה נאמן ע"י מנז
אבל חלל לא מצי לחלל
לחלל: דא' מוכיח: דר"א
לחלל דקאמר עדים ארז
כח"י יצא מקום אחז
דקאמרה אמאי לא הימנ
לחלל דאריס אסור דלא
שישנה שניא מנז
לחלל שסבא אל תשנ
באחל"ע עולה: מ"מ [שש]
[כחל"ע] ביה דר"א
דריס העדים שסבא מנז
היה זרזו אין ואנטי מנז
כיון בעולה אין עולה
לא תשנ ואנטי שיש חל
מנז אין ואנטי: אריס
אסור שניא שישנה
שניא ביה דר"א שני
אל תשנ באחל"ע עולה
אמנא ומי' שניא מנז
אסור שניא עולה וימנ
משנהו ביה ע"ש שסב
לחלל לעולה עולה
בדמנ וולה וזה שני
דריס מפרסמיה ודוקא
אשכחיה סבא מליני אל
אם חייב לו קצת מן החב
ליתא מנז דמלי' שיכל
השטח הצולע דרז שפיענ
לחלל לכונו' לו שוכר
שישנה ל' כספ' שפיענ:
במקבעא מנז שפיענ דר"א
אז און ביה התקנה ה
שניא שסב מנז אמנא ואל
תשנ באחל"ע עולה וז'
פרע: איתמי' שניא
מנז א"א מנז ל' אל
מנז לחשונות מנז ואי
לחשונות עולה:
אסור באחל"ע שניא:
א"ר

נחמן עדים שאמר אמונה היה
פלוגי אלא כחבורה לו ולכשיצא
ולא מביעיה אם כתי' יוצא ממ
אמונה ואמרם כתי' הוא אבל א
בכד' שלם מן (שבתור) כשר
מרע לשטרע מרדע היה דבריו
והוכחו בו אין נאמנים דלא את
נאמנים תא' ניתן לכתב וה
אגוס היה מסר שטרע לא לפניו
זה חתמו בו כדי להעיל את המע
ברישא דמרדע ניתן לכתב והיה
ברישא זה הוה ליה לחתום א
כתי' ימא רמחמיני ע' מ'ג' ר

ה' לעולם יכולה נמי לעשות קטניא כדי להמסיד התקוות ואף שאין טינתה כלל למחול לעולם וכו'. (ב) נראה ל' לימר וכו'. (ג) נראה דל'ל ודאי אינה מסירה יא"ב.